

ikke, at man saaledes kan nægte ham Forsørgelsesret og Afgang til Alderdomsforsørgelse, saa ere vi komne ind paa helt andre Omraader. Jeg tror derfor ikke, at man i den Retning naar til at begrænse de Regler, som hidtil have været fulgte.

Jeg har villet gøre opmærksom herpaa, bl. a. fordi jeg staar i det særlige Forhold til det foreliggende Lovforslag, at jeg har Medforfatterstabet til omtrent $\frac{1}{3}$ af det, der staar i det, men jeg kan for øvrigt henholde mig til den højtærede Ministers Bemærkninger, hvad Udvalget ogsaa har erkendt, at der til Grund for disse Erklæringer ligger de samme Undersøgelser, som foretages i Landets andre Kommuner. Men selvfølgelig er det i Kjøbenhavn umuligt at sige positivt om de allerfleste af de Mennesker, der søge, at de have opført sig saare hæderligt. Den ærede Ordfører har ogsaa Uret i at forlange, at de skulle staffe Vidnesbyrd derom fra andre end ubekendte Mænd; thi mange af dem, der søge Indfødsret her, kunne ikke staffe Vidnesbyrd fra andre end ubekendte Mænd. Derfor maa vi nøjes med, at Politiet erklærer, at om de Mænd, der give Vidnesbyrd, er der ikke Politiet noget uforsælgeligt bekendt. Men selvfølgelig har den ærede Ordfører Ret i, at disse Oplysninger kunne gøres endnu fylldigere og ogsaa følge med fra Ministeriet her til Tinget. Saa den Side af Sagen kan man jo let komme ud over.

S. Jensen: Vige over for den ærede Ordfører skal jeg bemærke, at et Menneske selvfølgelig aldrig kan give mere, end han har, og at den Mand, som er fattig og kun har sine Hænder, har kun sit Arbejde at give og kan ikke give mere. Men naar han giver det, naar han med en god Vilje bruger sine Kræfter her i vort Land, sine bedste Aaringer igennem, er det et Spørgsmaal, om han ikke, særlig da det er mange Arme, der komme paa den Maade, har gavnnet Landet mere, end det gavnnes, naar der en Gang imellem kommer en enkelt Kapitalist ind og bosætter sig her. Det er for mig utvivlsomt Tilfældet, og derfor kan jeg ikke gaa med til det, at vi saa, naar de ere blevne gamle og udslidte og ere blevne fremmede i Hjemlandet, skulle se at blive dem tvit eller i alt Fald give dem en ringere Stilling end vore egne Arbejdere, naar de ellers ere hæderlige og veltjente Folk. Det er dette, der gør, at jeg har indtaget den Stilling, jeg gør. Skulle vi gøre noget, maa vi efter min Mening rette Opmærksomheden paa, om vi kunde stoppe Rilden lidt, hjemme Tilgangen fra Udlandet hertil. Om

vi ville være tjente med det, er en anden Sag, jeg tror det ikke, men jeg skal i øvrigt ikke komme videre ind derpaa.

Ordføreren (Koch): Vige over for det ærede kongevalgte Medlem (S. N. Hansen), der berørte det Spørgsmaal, at det, som det egentlig drejede sig om, var at erhverve Forsørgelsesret og Ret til Understøttelse her i Landet, og det havde Lovgivningen ordnet paa den Maade, at dertil hørte Indfødsret, vtl jeg gøre opmærksom paa, at over for det største Antal af disse Ansøgere, nemlig Svenskerne, vil det, at man nægter dem Indfødsret, naar de have været her i Landet i 12 Aar, ikke medføre andet, end at den Understøttelse, de saa, saa de som Fattighjælp; efter 12 Aars Forløb kan efter de bestaaende Traktater ingen Svenskt hjemsendes, og Følgen bliver da kun, at han forsørges ikke af den paagældende Kommune, men i Genhold til § 27 i Fattigloven. — Hvad Alderdomsunderstøttelsen angaar, er jeg vedblivende af den Mening, at Alderdomsforsørgelsehjælpen ifølge sin Natur virkelig helst bør være forbeholdt Danske alene. Jeg ser ikke, at der er nogen Tilfidsættelse i, at man ikke gør den tilgængelig for fremmede ad den Vej, at man giver dem Indfødsret, for at de kunne faa den. I Virkeligheden er Alderdomsforsørgelsen, som den praktisk har udviklet sig, ikke meget rigeligere end Fattigunderstøttelsen, og der er kun den Behagelighed ved at opnaa den, at vedkommende kan bevare sine politiske Rettigheder og tillige mere personlig Selvstændighed, end han ellers vilde kunne. Han vil i samme Omfang faa det, der er nødvendigt til Livets Ophold, enten han faar det som Alderdomsunderstøttelse eller som Fattighjælp, og det forekommer mig ikke, man kan sige, at der i nogen Maade er noget urigtigt eller urimeligt i, at man i alt Fald holder stærkt igen med at paatage sig en saadan Byrde, som det er at forsørge den store Mængde fattige Ublændinge gennem Alderdomsunderstøttelsen.

Da ingen yderligere ønskede at udtale sig, sluttedes Forhandlingen.

Ændringsforslag af Udvalget:

Nr. 136. Johann Christoph Heinrich Lübche, Murmester af Frederiksberg By og Sogn under Kjøbenhavns Amt, født i Storhertugdømmet Mecklenburg-Schwerin,

udgaar.

vedtoges uden Afstemning.